

Mossèn Francesc Viver, esperit selecte

És un deure moral que ens imposa el record d'una amistat pregonament sentida, parlar des d'aquestes planes que són l'exponent cultural de la nostra vila, de la inoblidable figura de Mossèn Francesc Viver, traspassat santament a Torroella després d'una vida consagrada al servei de la més sublim doctrina espiritual.

Els diversos aspectes de la seva acusada personalitat, ens obliguen a concretar la nostra crònica a l'estudi dels més transcendents que són a nostre judici els que fan referència als valors més característics de la seva persona: el Sacerdot, el Mestre i el Poeta.

I com a epíleg, caldrà fer esment de l'afecte intens i constant que per Torroella sentia, de la devoció i interès per les nostres coses, de la compenetració del seu esperit delicat i sensible amb la vida del nostre poble.

* * *

EL SACERDOT.

Mossèn Francesc Viver i Puig, nasqué a l'abril de l'any 1877 a Torelló de la diòcesi de Vic. Fill de família humil, va sentir-se cridat de jove, a l'impuls de fervent religiositat, a la carrera sacerdotal. Junt amb el seu germà Mossèn Antoni —vides paral·leles ungides pels mateixos anhels i afectes— estudià al Seminari de Girona i fou ordenat sacerdot a l'any 1901. Després de breu estada en diverses poblacions del bisbat, arribà a Torroella en 1913 i ací havia de transcòrrer gairebé íntegrament, tot el curs de la seva vida. Ben prompte, el seu caràcter afable, la bonesa de cor, el foc abrandat d'entusiasme pels seus ideals i, en especial, les seves dots intel·lectuals, li conqueriren l'afecte i l'admiració d'un bell estol d'amics. La seva ànima ingènua i sentimental l'inclinà a desplegar l'esforç de l'apostolat envers l'infància, i primer el Centre Catòlic i més recentment l'Escola Dominical, foren el fogar de les seves intenses activitats, fins al punt, que la més simpàtica i cordial recordança de Mossèn Viver anirà sempre associada al imaginar-nos la seva figura escardalenca, amb la sotana polsosa, el bonet de gairell i el somriure innocent a sota el nas, enmig de la gatzara, els xiscles i les rialles de la gent menuda, presenciant aquells memorables «Pastorets», d'un sabor nadalenc i d'un encís poètic insuperables.

Els llaços d'amistat i la comunitat d'ideals amb el prestigiós escriptor Josep Maria Folch i Torres, foren motiu del seu interès en la difusió entre nosaltres d'aquell popular i simpàtic «Patufet», amic entranyable dels infants, fins avui no superat en la literatura festiva per la mainada. I al llarg dels anys, la tenacitat incansable de Mossèn Viver —aquesta gran condició de la constància a vegades poc apreciada, però d'un valor inestimable— acompanyà sempre la tasca esgotadora de l'apostolar, la noble empresa de cuidar i orientar rectament pel camí de la virtut i la bona ensenyança les tendres ànimes dels seus petits deixebles. Voleu treball més mereixedor del nostre aprecí, del reconeixement perdurable de tots els bons torroellencs?

Mossèn Francesc Viver, cristià exemplar, sabè exercir la seva carrera sacerdotal amb veritable amor, com un culte irrenunciable del seu esperit intensament fervorós. Podem dir que tot en ell, anava de dret cap a una expressió de força moral superior, a una elevació espiritual redemptora, i els seus versos pletòrics d'un misticisme arborat en són un reflex claríssim. En la vida de Mossèn Viver, transcorreguda entre llibres i quitxalla, tot és dreitur i profund; tot mostra un ànsia perseverant de perfecció. El sentiment religiós es manifesta puríssim; l'interpretació de la doctrina eterna queda bellament expresada en aquests senzills i clars conceptes que traspuen un franciscanisme intens:

«Esperit de pobresa. Esperit d'humilitat. Esperit de justícia. Caritat. Per a la vida social. Per a la llar. Dins del cor. Això és Cristianisme».

I aquesta és l'impresió que guardem del Sacerdot, de l'ànima profundament cristiana del nostre Mossèn Francesc Viver.

* * *

EL MESTRE I EL POETA.

Després de sacerdot, i com la més noble de les dedicacions humanes, Mossèn Viver fou un veritable mestre d'ensenyança. La paraula «mestre» s'usa, habitualment, com a ritual o com a tòpic, però en aquest cas concret la paraula «mestre» té un significat absolut, correspon a la més pura objectivitat.

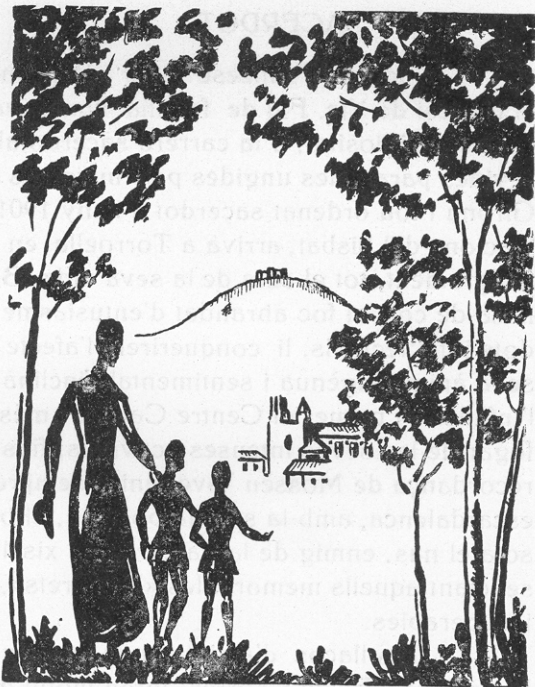
Mossèn Viver, educador de l'esperit, plasmador d'intel·ligències, mestre per excel·lència, exercí la labor pedagògica amb el mateix fervor que el sacerdoti, amb una compenetració absoluta amb la seva transcendent missió cultural. Mossèn Viver fou un filòleg notable; els profunds coneixements de la llengua llatina eren el sòlid fonament del seu domini de la ciència lingüística, destacant primordialment en la llengua vernacle, per la qual sentia un amor entranyable.

Finalment ens queda, en aquest desdoblament de la seva personalitat, l'estudi de l'home de lletres, del poeta inspirat i profund.

D'adolescent va sentir-se subjugat per la forta seducció de la literatura, i en la seva època inicial el seu nom figura al costat d'aquell cenacle d'esperits inquiets i renovadors —els germans Massó, Gay de Montellà, Monsalvatge, Tharrats, Bertrana, etc — que a principis

de segle publicaven a Girona la revista literària «Vida». Prudenci Bertrana, inicià també llavors la seva valuosa producció novel·lística, d'una vigorositat i cruesa descriptiva que causaren sensació, i en la seva obra autobiogràfica «L'Hereu» ens donà, de mà mestre, un fidel retrat del seu amic i company de causa Mossèn Viver.

Vingut a residir a Torroella, per necessitat de la carrera, Mossèn Viver va desplegar les seves aficions literàries en el periòdic local —habitualment amb el



La seva ànima ingènua i sentimental l'inclinà a desplegar l'esforç de l'apostolat envers l'infància...

pseudònim de «Lucianus» — i els seus escrits, d'un gran fons filosòfic i una punta d'ironia innocent, donaren prova absoluta de la seva cultura, de la seva sensibilitat d'esperit. Simultàniament amb la prosa, proseguí cultivant la poesia, la seva gran passió, i en el transcurs del temps les realitzacions poètiques que presentà en diferents certàmens literaris obtingueren remarcables distincions, destacant les Violes d'Or logrades en els Jocs Florals de Vilanova i Geltrú i Caldes de Malavella.

Així doncs, l'inspiració poètica de Mossèn Viver, volant per sobre la reclusió de l'ambient rural, no deixà de projectar més enllà de l'horitzó vilatà, la resplendor de la seva gran intel·ligència.

L'AMOR A TORROELLA.

Del 1913 al 1955 transcórren els 42 anys de vida torroellenca de Mossèn Viver. Aquests anys inclouen el millor temps de la seva vida, l'època de la vitalitat i l'entusiasme propis de la plenitud de l'home, i també l'etapa prudent i reflexiva pòrtic de la senectut. En tot cas, són quaranta-dos anys de vida en un mateix ambient, de compartir amb profund sentiment de germanor les il·lusions, les alegries i les tristeses del nostre poble. Perquè Mossèn Viver estimava a Torroella intensament, amb la tendresa pròpia de l'home que guardava dintre seu un cor d'apòstol.

En el firmament de Torroella, el record de Mossèn Francesc Viver serà sempre com un estel que assenyalava el camí recte i noble de la vida, amb una llum que és guia infal·lible i que mai no s'extingeix

PERE CASTELLS